

строгъ полицейски надзоръ се нахождаха мѣстноститѣ: *с. Ортакьой*, дѣто бѣше сѣдалището на Екзархията; прочутиятъ *Балъ—Капанъ—Ханъ*, дѣто се намираха прѣимуществено по-многого бѣлгарски търговски контори; *Бѣлгарската черкова* въ Балата съ нейнитѣ околни мѣстожилища, дѣто постоянно се наврѣтваха бѣлгари изъ разни мѣста и съ разни занятия; *Островъ Халки*, въ който имаше една доста значителна бѣлгарска колония, заселена тамъ отъ около 1850 г., и състоеща отъ видни бѣлгарски търговци, като Димитъръ Ив. Гешовъ, просвѣтениятъ родолюбець Георги Золотовичъ, братъ му Димитъръ Золотовичъ, Никола Гѣпчилещовъ, Стефанъ Камбуровъ, както, по-послѣ, и други нѣкои, като Т. Бурмовъ, д-ръ Хр. Стамболски, Марко Д. Балабановъ, а по-напрѣдъ Александъръ Екзархъ, д-ръ Захарий Струмски отъ Кюстендилъ, честитъ родоначалникъ на примѣрно благовъзпитана челядь, но злочестъ отъ патриотизъмъ въ послѣднитѣ си дни, и други нѣкои. За тоя строгъ надзоръ обрѣщаха често вниманието на бѣлгаритѣ нѣкои довѣрени лица отъ другитѣ народности като гърци, арменци, персийци, дори и нѣкои турци, които не одобряваха безмисленитѣ насѣсквания на едни срѣщу други поради появивши се нѣкждѣ нѣкои размирици; но безпокойствието и терорътъ прѣобладаваха навсѣкждѣ, прѣобладаваха дори и между самитѣ султанови министри.

Авторътъ на тия тукъ бѣлѣжки бѣше ималъ случай да се запознае лично и отъ близу, по прѣпорѣжка на незабравимия Гавриилъ Крѣстовичъ и на злочестия Георги Вѣлковичъ, лѣкаръ по онова врѣме на турска служба, съ тогавашния министъръ на външнитѣ дѣла (харджие-назърж), Рашидъ Паша, турчинъ доста образованъ, благъ, кроткъ и благороденъ, а съ настроение по политиката